

Μέσα δεκαετίας του '60 γνώ ρισα τον Φώ τη Φλώ ρο. Στα μάτια μου, τότε, ήταν ένας μεσήλικας κύριος με μεγάλες μαύρες τσάντες γεμάτες φωτογραφικό εξοπλισμό και η δουλειά του ήταν να αποτυπώ νει τους Ελληνικούς αγώ νες αυτοκινήτων.

Φωτογράφιζε τις Κυριακές, με κρύο, κάτω από βροχές, ή στη κάψα του καλοκαιριού και τη Δευτέρα συναντούσε τον πατέρα μου, πρόσφερε την δουλειά του και κέρδιζε τη ζωή του. Αυτά καταλάβαινα. Ήταν ευγενής, είχε πάντα μια καλή κουβέντα. Εκείνα τα παιδικά και τα πρώτα εφηβικά μου χρόνια, θα ήταν στείρα ως αναμνήσεις αν δεν υπήρχαν οι εικόνες του. Επίσης ο Φώτης ήταν η αιτία που αγάπησα την φωτογραφία. Όχι ακριβώς, όπως υφίσταται σήμερα η φωτογραφία, αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία, που σε κάποιο βαθμό έχει ήδη [καταγραφεί](#).

Για να βάλουμε τα πράγματα στη σωστή τους διάσταση, ο Φώτης και ο αδελφός του ο Λεωνίδας, δεν φωτογράφιζαν, έτσι απλά, αγώνες αυτοκινήτων. Αποτύπωσαν μια ολόκληρη εποχή. Κατέγραψαν επί δεκαετίες την πολιτική, την καθημερινότητα, την επικαιρότητα. Έσωσαν σε φιλμ την Ελλάδα που χάσαμε. Άφησαν πίσω, μια σεβαστή κληρονομιά.

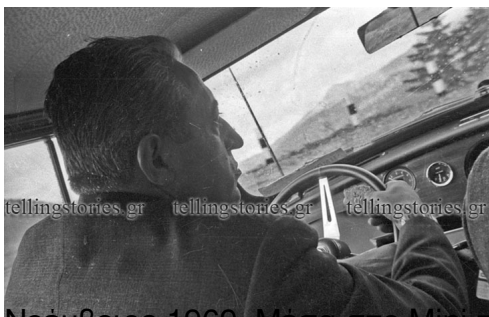

Τον χειμώνα του '94 - '95, κι ενώ ο Φώτης είχε εγκαταλείψει τον μάταιο κόσμο μας, είχα κάμει μια συζήτηση με τον Λεωνίδα ο οποίος ενδιαφερόταν να πουλήσει το πολιτικό αρχείο τους. Θυμάμαι το νούμερο που είχε ζητήσει, δεν κατάφερα να φθάσω μέχρι εκεί και δεν λέω ότι ζήτησε πολλά, λέω ότι εγώ δεν είχα τόσα. Εννοείται ότι το επιθυμούσα διακαώς αλλά καταλάβαινα πως για να αξιοποιηθεί θα απαιτούσε και άλλα χρήματα οπότε η ψαλίδα άνοιγε ακόμα περισσότερο. Δεν γνωρίζω την τύχη του αρχείου έκτοτε.

Τέλος πάντων, είχα την τύχη όχι μόνον να γνωρίσω τον Φώτη ως παιδί, μα να τον συναναστραφώ, ακόμα και να συνεργαστώ μαζί του, αργότερα ως νέος. Ακολουθούν μια σειρά από πορτρέτα του, ένα ελάχιστο αφιέρωμα για τον Φώτη Φλώρο τον Φωτογράφο συνοδευόμενες με θαυμασμό για το έργο που άφησε πίσω του. Έτσι, για να τον θυμηθούμε.

Αύγουστος 1968. Το σιρκουί της Κέρκυρας έχει ολοκληρωθεί, η βροχή έχει σταματήσει και ο Φώτης, με τη Rolleiflex αναπόσπαστο κομμάτι του, κατευθύνεται προς τον νικητή Στ. Ζαλμά, που μόλις διακρίνεται με την αγωνιστική φόρμα ανάμεσα από νεαρούς θεατές.

Νοέμβριος 1969. Μέλη στο Mini του, οδηγώντας για την κάλυψη του Φθινοπωρινού ράλυ.

Μάρτιος 1976. Στο πρώτο στάδιο της Βόρειας Αφρικής, να κλείσει τον κύκλο του ράλυ, στο ΙΗ' Δ.Ρ.Α.

Φθινόπωρο 1979. Ταρά. Πατώνοντας κάποιο κάδρο, φορτωμένος με τον εξοπλισμό, στη ζέστη

Οκτώβριος του '73. Σε κάποια ανάπαυλα του Μαύρου Ρόδου.

Παύλος Κωνσταντίνος, ο οποίος κάθεται στο κέντρο, είναι ο φωτογράφος της Εφημερίδας, αν κρίνουμε

Διπλότυπο, πρώτου δώτερου αγροτικού μου (Απρίλιος 1994 τ.283 των 4Τ), υπογράφω τον

[illegible]

Από το τσίνο 148 - 149 Ιανουαρίου - Φεβρουαρίου του περιοδικού «Βολάν»

[illegible]